

СВИРЧО И МРАВКИ.

(Сценка)

Лъто.

Та ще тръбва, мила птичка,
Да работишъ, да се трудишъ,
Всички околь да зачудишъ.

Мравчо

Хайде, хайде, на полето,
Вечъ синъе се небето,
Жито класъ си заизвива,
Злато всъде то разлива,
Безуморно да работимъ,
Да се трудимъ, да се потимъ,
А презъ зима ще да пътимъ,
Ще се радваме и смътимъ.

Мравчо

Добро утро, дружке мила,
Вижъ луната вечъ се скрила,
Ще се сипне сутринъ злата
По горитъ, по полята,

Мравка

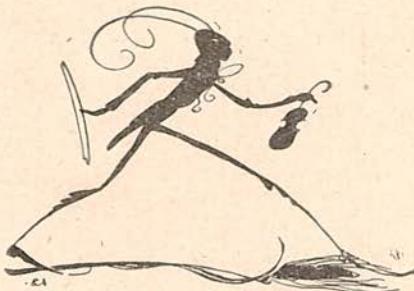
Далъти Господь здраве много,
Днесъ ще пипаме по-строго —
Иде есенъ вѣтровита,
Иде зима мразовита.
Вижъ хамбаритъ сѫ праздни,
А ни тръбватъ нѣща разни:
Сѣмки, ядки и мушици,
Плодни кжсчета, трошици.

Мравче

Цѣлувахъ ви, тате, мамо,
Да сте живи здрави само,
Вѣчно съ вази ще живѣя,
Ще се радвамъ, тичамъ, пъя.

Мравка

Не тѣй, не тѣй, дѣще драга,
Златна дюля, динка блага,
Виждашъ, ние вечъ старѣемъ,
Ще да грохнемъ, побѣлѣемъ,
Та ще тръбва вечъ самичка.

Свирчо

(Минава веселъ, засмѣнъ, съ
вирнати мустаци, съ гѣдулка
на рамо)

Вишила клоне горица
До ясна звезда зорница —
Де гиди сѣнки дебели,
Де гиди изворъ студени!
Ехъ, даде Господь навсѫде
(Така ще вѣчно да бѫде)
Простори ширни, засмѣни,
Съсъ ясно слънце залѣни,
И жито, ечникъ, капини,
Узрѣли дрѣнки червени
И гѣби въ треви зелени.